

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: O. O., narozený dne -
t.č. bytem -
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2022 č.j. CPR-28144-3/ČJ-2021-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 4. 1. 2022 č.j. CPR-28144-3/ČJ-2021-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 24. 8. 2021 č.j. KRPA-182678-43/ČJ-2020-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že byla porušena zásada materiální pravdy dle ust. § 3, § 2 odst. 4 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán zjišťoval pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, avšak nikoli okolnosti svědčící v jeho prospěch, jde o vadu ve zjišťování skutkového stavu, nebyla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Uložení správního vyhoštění považoval za nepřiměřené a neodpovídající okolnostem jeho případu, a to zejména z hlediska jeho délky 2 let. Žalobce již ve správním řízení uvedl, že si nebyl vědom svého protiprávního jednání, neboť byl chybně poučen svým předchozím právním zástupcem, jakmile se o tom dozvěděl, sám začal ihned řešit situaci související s absencí platného dokladu o pobytu a dobrovolně se přihlásil na cizinecké policii. Okolnosti, které zapříčinily jeho neoprávněný pobyt, tak nejsou přičitatelné žalobci. Dále poukázal na to, že se správním orgánem spolupracoval, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i o důvodech jeho nelegálního pobytu. S ohledem na délku nelegálního pobytu, okolnosti, kvůli kterým se žalobce v současné situaci ocitl, a na délku jeho pobytu na území ČR považoval uložení správního vyhoštění za nepřiměřené. Byl přesvědčen, že v jeho případě by postačovalo uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, což by nebylo v rozporu s veřejným zájmem ani s aplikační praxí správních orgánů.
3. Měl za to, že žalovaný nedostál požadavkům na přezkumnou činnost dle § 89 odst. 2 správního řádu, žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit i na základě blanketního odvolání pro rozpor s právními předpisy.
4. Namítal, že vzhledem k současné situaci nelze dobře vycestovat do Uzbekistánu, dále se ani nejde dopravit z letiště v T. do místa jeho bydliště (1150 km), s ohledem na komplikace v dopravě kvůli pandemii COVID-19 jsou mnohá vnitrostátní spojení zrušena. Žalobce nemá v T. žádné vazby, které by mu v této situaci pomohly, jedná se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

o nemožnost navrácení do místa jeho trvalého bydliště. Zpochybnil závěry žalovaného o možnosti vycestování do domovské země a rovněž správnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neboť v současné době je vycestování z ČR do Uzbekistánu jen velmi obtížně realizovatelné.

5. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce z hlediska ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, správní orgány tuto otázku nedostatečně posoudily, žalobce žije v ČR již delší dobu, pobýval zde legálně na základě vydané zaměstnanecké karty, za tak dlouhou dobu si zde vytvořil pevné vztahy soukromé a rodinné povahy, žalobce je dobře integrován do většinové společnosti, o čemž svědčí i to, že obstojně ovládá český jazyk. Uložené opatření ve formě správního vyhoštění je nepřiměřené, a to včetně délky doby, po kterou je žalobci vysloven zákaz vstupu na území členských států EU.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný trval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, byl zjištěn skutkový stav, o kterém nepanují pochybnosti, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení, žalobce neoprávněným pobytem od 2. 1. 2020 do 14. 7. 2020 opakovaně porušil právní předpis, neboť mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobní námitky nepovažoval za důvodné, když není pochyb, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, zároveň nebylo shledáno, že by rozhodnutí byl nepřiměřené okolnostem, nebylo zjištěno, že by v případě opakovaného protiprávního jednání žalobce byl vhodné přijetí mírnějšího opatření. K nemožnosti vycestování uvedl, že letecké spojení s domovskou zemí není zcela přerušeno, vycestování není nemožné. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Dne 14. 7. 2021 byl hlídkou Policie ČR na pracovišti OAMP ztotožněn žalobce, který procházel evidencí ENO od 21. 12. 2019 s nabytím právní moci dne 2. 7. 2020, lhůta k vycestování mu byla dána 10 dnů od nabytí právní moci. Bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR nelegálně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně.
10. Dle záznamu v Schengenském IS a v evidenci nežádoucích osob je žalobce nežádoucí osobou, dne 10. 12. 2019 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č.j. KRPA-418414-15/ČJ-2019-000022-SV, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2019 a kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců o délce 1 roku (odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zamítnuto jako opožděné rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 7. 2020 č.j. CPR-5420-3/ČJ-2020-930310-V238). Z evidence CIS vyplynulo, že žalobce měl v ČR povolení k dlouhodobému pobytu od 5. 2. 2014 do 4. 2. 2015 za účelem zaměstnanecké karty. Součástí spisu je dále samotné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019 č.j. KRPA-418414-15/ČJ-2019-000022-SV, které bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval bez víza v období od 9. 10. 2019 do 9. 12. 2019, a rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2020 č.j. CPR-5420-3/ČJ-2020-930310-V238, kterým bylo odvolání zamítnuto, ze kterého vyplývá, že v odvolání podaném právním zástupcem žalobce namítal, že byl po dobu řízení o jeho pobytovém oprávnění (ukončeným rozhodnutím Ministerstva vnitra OAMP ze dne 6. 9. 2019 č.j. OAM-605-19/ZM-2015) zastoupen právním zástupcem, kterému nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění doručeno.

11. Dne 15. 7. 2020 byla věc odevzdána k projednání přestupku žalobce (č.l. 8), který měl spočívat v tom, že žalobce se zdržoval v ČR nejméně dne 14. 7. 2020 v rozporu s výše uvedeným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019. Bylo konstatováno, že žalobce se dne 14. 7. 2020 dostavil na pracoviště OAMP na Praze 4, ulice Cigánkova 2, kde bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob, vzniklo podezření, že svým jednáním – pobytem na území ČR maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019. Obhájce žalobce sdělil, že mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2020 č.j. CPR-5420-3/ČJ-2020-930310-V238 dne 1. 7. 2020, které doručil žalobci přes prostředníka dne 7. 7. 2020 nebo 8. 7. 2020.
12. Dne 15. 7. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že dne 14. 7. 2020 byl na přepážce OAMP ztotožněn žalobce, který prochází ENO od 21. 12. 2019 s nabytím právní moci dne 2. 7. 2020, lhůta k vycestování mu byla dána 10 dnů od nabytí právní moci, vzniklo tak podezření, že na území ČR pobývá nelegálně.
13. Žalobce dne 15. 7. 2020 při svém výsledku uvedl, že do ČR přicestoval kvůli práci, naposledy dne 15. 2. 2019, měl tady pracovní povolení a pobyt, ale to mu bylo zrušeno, je si vědom toho, že mu bylo dne 10. 12. 2019 uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2019 a bylo vykonatelné 1. 1. 2020, není si však vědom toho, že odvolání proti správnímu vyhoštění mu bylo zamítnuto jako opožděné dne 1. 7. 2020, není si vědom toho, že se nachází v ENO, nevycestoval z území ČR, protože byl poučen o tom, že během platnosti výjezdního víza se může poradit se svým právním zástupcem. Dále sdělil, že jeho manželka, děti a sourozenci žijí v Uzbekistánu, v ČR nemá žádné vazby, osobní, majetkové či jiné, má finanční prostředky na letenku, je zdravý, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, ale nemůže tam vycestovat z důvodu celosvětové epidemie koronaviru. Dále se ve věci obsáhle vyjádřila právní zástupkyně žalobce, která sdělila, že dle jejího názoru bylo odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019 podáno opožděně bez zavinění žalobce, to jí potvrdil jeho původní právní zástupce, kterému rozhodnutí nebyly doručovány, a to ani dané rozhodnutí o správním vyhoštění, to je kvůli tomu zřejmě nezákonné, tento právní zástupce dále zastupoval žalobce ve věci povolení k pobytu. Právní zástupkyně sdělila, že o tom poučila žalobce, který sdělil, že o této věci nevěděl a že dobrovolně vycestuje, dne 9. 7. 2020 se dobrovolně dostavil na cizineckou policii na Chodově, tam ho poslali na pobočku cizinecké policie Olšanská, věc dále řešil se svou právní zástupkyní, dostavil se Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

na CP dne 13. 7. 2020 i 14. 7. 2020, chtěl vědět, co má ve věci udělat a jak řešit svou pobytovou situaci, když lety do Uzbekistánu jsou zrušeny a hranice uzavřeny. Založila do spisu zprávu velvyslanectví ČR v Taškentu o aktuální situaci v Uzbekistánu, dle které je od 15. 6. 2020 obnovena mezinárodní letecká přeprava, repatriace uzbeckých občanů ze zahraničí je nadále realizována s tím, že po překročení hranice musí povinně do 14-denní karantény, od 8. 7. 2020 dochází ke zpřísnění opatření s tím, že počet mezinárodních letů bude snížen na polovinu, bude platit zákaz dopravy mezi regiony.

14. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 7. 2020 ev. č. ZS51349 vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Správní orgán zde shledal, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, pod toto ustanovení nelze řadit argument právní zástupkyně ohledně zákazu návratu občanů do domovského státu z důvodu virové pandemie.
15. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 13. 8. 2020 žalobce poukázal na to, že věc začal řešit hned poté, co zjistil, že byl chybně poučen předchozím právním zástupcem. Dále zde poukázal na nemožnost žalobce navrátit se do místa svého bydliště s ohledem na zrušení vnitrostátní dopravy v Uzbekistánu.
16. Dne 25. 11. 2020 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. KRPA-182678-32/ČJ-2020-000022-SV, správní orgán vyšel z toho, že žalobce procházel evidencí ENO od 21. 12. 2019 s nabytím právní moci dne 2. 7. 2020, lhůta k vycestování mu byla dána 10 dnů od právní moci, rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019 mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2019, bylo vykonatelné dne 1. 1. 2020, odvolání bylo zamítnuto dne 1. 7. 2020 jako opožděné, shledal, že žalobce pobýval od 21. 12. 2019 na území ČR neoprávněně. Dovedl, že tím žalobce naplnil podmínky dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, což naplnil výše uvedeným jednáním, kdy nemá žádné oprávnění k pobytu, od 21. 12. 2019 je veden v ENO a od tohoto dne pobýval na území České republiky neoprávněně. Dobu trvání správního vyhoštění 2 let stanovil ve spodní hranici možné výše, a to s ohledem na povahu jeho jednání, jako přítěžující shledal, že žalobce nemá v ČR pobyt, je zde neoprávněně, svoji situaci nijak prokazatelně neřešil až do dne jeho kontroly, jako polehčující shledal, že žalobce se sám doznal, sám dobrovolně přišel svoji situaci řešit, se správním orgánem spolupracoval, není známo jeho jiné vážné protiprávní jednání, vzal též v úvahu, že žalobce nemusel vědět o ukončení jeho žádosti o pobyt, měl si však průběh řízení hlídat, zvláště když jde o jeho pobyt v cizím státě, pokud se v tom spoléhal na jiné osoby či instituce, je to jeho volba. Dále poukázal na to, že ve vycestování žalobci nic nebrání, při výslechu dne 9. 12. 2019 uvedl, že má zakoupenou letenku, kterou doložil, má finanční prostředky na cestu, poukázal na závazné stanovisko, dle kterého vycestování je možné. Žalobce podal dne 9. 12. 2020 proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání.
17. Žalovaný vydal dne 19. 5. 2021 rozhodnutí č.j. CPR-768-3/ČJ-2021-930310-V238, kterým rozhodnutí ze dne 25. 11. 2020 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí s tím, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nedefinuje jednoznačně jednání, které je žalobci kladeno za vinu, a pro další vady.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

18. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 8. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, § 119a odst. 2, § 174a, § 120a odst. 1, § 179, § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Vyšel z toho, že žalobce procházel evidencí ENO od 21. 12. 2019 s nabytím právní moci dne 2. 7. 2020, lhůta k vycestování mu byla dána 10 dnů od právní moci, rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2019, bylo vykonatelné dne 1. 1. 2020, odvolání zmocněnce žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 1. 7. 2020 jako opožděné, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 7. 2020. Shledal, že žalobce se nachází v evidenci nežádoucích osob od 21. 12. 2019 do 1. 1. 2021, po vykonatelnosti rozhodnutí z území nevycestoval, dostavil se na OAMP dne 14. 7. 2020, kdy již mařil výkon správního rozhodnutí ze dne 10. 12. 2019, na území ČR se tedy nacházel neoprávněně od 2. 1. 2020 do 14. 7. 2020, čímž opakovaně porušoval právní předpis a mařil výkon správního rozhodnutí ze dne 10. 12. 2019, na straně 5 podrobně definoval vytýkané protiprávní jednání žalobce, kterým naplnil předmětnou skutkovou podstatu. Podrobně se zabýval soukromým a rodinným životem žalobce, shledal, že se o nepřiměřený zásah nejedná, přitom vyšel ze zcela konkrétních tvrzení žalobce. Zabýval se okolnostmi podání odvolání v minulém řízení o správním vyhoštění, avšak vyhodnotil, že žalobce si zástupce zvolil z vlastní vůle a z jeho jednání vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému, opožděným podáním odvolání se žalobce ode dne 2. 1. 2020 nacházel na území opětovně bez pobytového oprávnění, jeho jednání vnímal jako neúctu k zákonům ČR, kdy žalobce činil veškeré kroky, aby nemusel vycestovat. Vyhodnotil, že žalobce lhal, když tvrdil, že nevěděl o opožděném podání odvolání, neboť z výpovědi minulé právní zástupkyně vyplynulo, že minimálně od 8. 7. 2020 již o tom věděl. Vyšel mu vstříc ohledně lhůty k vycestování, kterou stanovil na 60 dnů. Zabýval se kritérii dle ust. § 174a odst. 1, rozhodnutí považoval za přiměřené. Dobu 2 let stanovil s ohledem na to, že žalobce pobýval opakovaně od 2. 1. 2020 do 14. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu, tím opakovaně porušoval správní předpis a mařil výkon správního vyhoštění uloženého rozhodnutím ze dne 10. 12. 2019, vykonatelným dne 1. 1. 2020, tuto dobu považoval za adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého se žalobce opakovaným porušením právních předpisů a neoprávněným pobytem dopustil. Dobu k vycestování 60 dnů stanovil s ohledem na skutečnost, že má žalobce platný cestovní doklad tak, aby byla dostatečná k vyřízení všech náležitostí v době ztížených podmínek cestování, ze stránek MZV zjistil, že vycestování na území Uzbekistánu v době pandemie je sice obtížné, ale není nemožné. Proti tomuto rozhodnutí bylo žalobcem podáno blanketní odvolání.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 4. 1. 2022 shledal, že správní orgán I. stupně shromáždil ve věci dostatečné podklady a učinil správná skutková zjištění, rozhodnutí je náležitě odůvodněno, doba správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozmezí a v přiměřené výši. Námitky žalobce nepovažoval za důvodné, vyjádřil se k nim na stranách 3 - 5 napadeného rozhodnutí. Vyšel z toho, že žalobci byla zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty s nabytím právní moci dne 8. 10. 2019, žalobce se země nevycestoval, pobýval zde do 9. 12. 2019, kdy se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, dne 10. 12. 2019 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nerespektoval, nadále se v ČR zdržoval až do 14. 7. 2020, čímž opakovaně porušil právní předpis, neoprávněnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pobytu si byl vědom, což potvrdil při pohovoru dne 15. 7. 2020, správní orgán I. stupně se zabýval též vyjádřením ze dne 13. 7. 2021 ohledně nemožnosti vyhoštění. Zabýval se posouzením přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, když nebylo zjištěno, že by žalobce na území ČR navázal jakékoli vazby, rozhodnutí nepovažoval za nepřiměřené. Z hledisky délky uloženého správního vyhoštění 2 let, která byla stanovena v dolní hranici zákonného rozpětí, poukázal na závažnost předmětného jednání, kdy žalobce opakovaně porušil právní předpis, dobu nepovažoval za neadekvátní, uvedl, že i když se žalobce dostavil a se správním orgánem spolupracoval, nelze od správního vyhoštění upustit, jde o opakované porušení právních norem, doba 2 let je ve shodě s běžnou praxí v obdobných případech, je na samotném cizinci, aby pobýval v ČR v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. a platným povolením k pobytu, správní orgán nemá jinou možnost, než správní vyhoštění uložit. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
22. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
23. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. V dané věci žalobce zpochybňoval zejména délku uloženého správního vyhoštění, dle jeho názoru žalovaný nedostatečně zohlednil, že okolnosti, které zapříčinily jeho neoprávněný pobyt, nejsou žalobci přičitatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

25. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, v tomto rozmezí má tedy prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k příslušnému porušení zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
26. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) *samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Při přezkumu rozhodnutí, které je výsledkem správního uvážení, soud zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32 či rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 4). Z toho vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví, úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním.
27. Soud neshledal, že by správní orgány v dané věci vycházely z nesprávně či neúplně zjištěného skutkového stavu; správní orgány podrobně zjišťovaly okolnosti protiprávního jednání žalobce, vyšly zejména z toho, co žalobce uvedl při pohovoru dne 15. 7. 2020, kdy jeho výpověď doplnil též právní zástupce, který se vyjádřil k okolnostem podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019, správní orgán I. stupně pak v prvostupňovém rozhodnutí zjištěné skutečnosti podrobně rekapituloval a vyhodnotil, a to zejména na stranách 4 -5 rozhodnutí, zabýval se tvrzením žalobce, dle kterého nevycestoval, neboť spoléhal na včasné podání odvolání jeho právním zástupcem, na toto zjištění poukázal též žalovaný (viz str. 2- 3 napadeného rozhodnutí). Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval tím, že žalobce se dne 14. 7. 2020 dobrovolně dostavil na OAMP k řešení své pobytové situace, na tuto okolnost poukázal též žalovaný při hodnocení přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění (k tomu viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Správní orgány tak při svém rozhodování zohlednily všechny okolnosti, na které poukazuje žalobce, námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je nedůvodná.
28. K obecné námitce týkající se nenaplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je třeba v této souvislosti uvést, že správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

stupně zcela jednoznačně definoval, jakým jednáním žalobce byla daná skutková podstata naplněna, a to na straně 4 prvostupňového rozhodnutí, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a zcela na něj odkazuje, k dané námitce se nelze pro její obecnost blíže vyjádřit.

29. Obdobnou situací, jaká je dána v posuzované věci, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016 č.j. 10 Azs 39/2016-21, kde stěžovatel namítal, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nemařil úmyslně, z ČR nevycestoval, jelikož se spoléhal na odkladný účinek kasační stížnosti, o čemž byl mylně informován svým zástupcem. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: *„Není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, jež zahrnuje skutečnost (ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí se závěry městského soudu, že stěžovatelem tvrzená nevědomost jej v žádném případě nezabavuje odpovědnosti. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky.“*
30. Dále v rozsudku ze dne 14. 5. 2014 č.j. 4 Azs 7/2014-36 Nejvyšší správní soud shledal: *„Není naopak možné zohlednit ve prospěch stěžovatele nedostatečnou součinnost jeho právního zástupce, který si údajně nevyzvedl včas z datové schránky rozhodnutí ze dne 5. 9. 2012 o odvolání proti správnímu vyhoštění. V případě zastoupení podle § 34 odst. 2 správního řádu se doručují rozhodnutí pouze zástupci účastníka řízení. U advokáta je pak nutné očekávat, že bude úkoly zástupce plnit s odborností odpovídající jeho stavu. Přestože může být vztah mezi zastoupeným a advokátem upraven do jisté míry smluvně, je advokát vázán obecnými povinnostmi podle ustanovení § 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, jejichž porušení nemůže mít vliv na právní účinky správních rozhodnutí. V případě, že by advokát své povinnosti nesplnil, byl by za své jednání odpovědný kárně a klientovi by odpovídal za veškerou způsobenou škodu.“*
31. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka zavinění žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní. S ohledem na to a na shora uvedenou judikaturu je třeba konstatovat, že správní orgány vyhodnotily okolnosti týkající se opožděného podání odvolání právním zástupcem žalobce zcela adekvátně, když je nepovažovaly za skutečnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce, či dokonce mohly odůvodňovat přijetí mírnějšího opatření, než ke kterému bylo přistoupeno.
32. V rozsudku dne 31. 8. 2017 č.j. 4 Azs 121/2017-35 Nejvyšší správní soud shledal: *„Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců je podmíněna úvahou o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k povaze porušení právního předpisu, kterého se cizinec dopustil. Citované ustanovení totiž stanoví, že správní orgán uloží správní vyhoštění při opakovaném porušení právního předpisu, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti (srov. Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.*

rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41).“ A dále v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37, tento soud konstatoval, že „konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možno zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“

33. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce zákazu pobytu zohlednily všechna kritéria ve smyslu ust. § 174a a dále též § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, kdy se zabývaly tím, zda je uložení správního vyhoštění s uložením doby zákazu pobytu o délce dvou let přiměřené porušení stanovené povinnosti, v této souvislosti přihlédly k tomu, že se jedná o druhý případ neoprávněného pobytu na území České republiky, kdy tento pobyt trval od 2. 1. 2020 do 14. 7. 2020, poté, kdy dne 1. 1. 2020 nabylo vykonatelnosti první rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 12. 2019, takové řetězení správních řízení považoval za nežádoucí, dále přihlédl k tomu, že žalobce lhal, když dne 15. 7. 2020 při svém výsledku uvedl, že neví o tom, že odvolání proti správnímu vyhoštění bylo dne 1. 7. 2020 zamítnuto jako opožděné, neboť dle vyjádření jeho právní zástupkyně žalobce minimálně od 8. 7. 2020 věděl o zamítnutí opožděného odvolání. Z hlediska ust. § 174a zákona o pobytu cizinců pak správní orgány přihlédly zejména k závažnosti opakovaného protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od jeho délky (tj. od 2. 1. 2020 do 14. 7. 2020) a od toho, že se jedná o opakovaný neoprávněný pobyt, dále přihlédly k věku žalobce, jeho zdravotnímu stavu, kdy žalobce je samostatnou dospělou osobou schopnou se o sebe postarat, zvážily další okolnosti soukromého a rodinného života, ani v této souvislosti nepřiměřenost neshledaly, k čemuž se soud dále vyjádří níže. Na druhou stranu žalovaný přihlédl též ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že se dobrovolně dostavil k vyřešení své situace a po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval.
34. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a zákazu pobytu v délce 2 let je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, stále se jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyšší správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 5. 2014 č.j. 4 Azs 7/2014-36, kde tento soud v případě stejné skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce tří let v případě maření rozhodnutí o správním vyhoštění uloženým v délce jednoho roku, kdy cizinci uplynula doba stanovená k vycestování dne 24. 10. 2012 a dostavil se na policii dne 15. 11. 2012, teda za necelý měsíc (a to rovněž dobrovolně). Dále lze poukázat na rozsudek NSS ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dne 25. 9. 2019 č.j. 2 Azs 92/2018-28, ve kterém soud neshledal nepřiměřeným uložení správního vyhoštění v délce čtyř let v případě maření původního rozhodnutí o správním vyhoštění v délce tří let, kdy se jednalo o opakovaný nelegální pobyt v délce pěti dnů, a na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017 č.j. 4 Azs 121/2017-35, kde se jednalo o maření rozhodnutí o správním vyhoštění a opakovaný neoprávněný pobyt o délce jednoho dne, kdy stěžovateli bylo uloženo dle ust. § 119 odst. 1 písm. bod 9) zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění o délce dvou let. V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, námitka není důvodná.

35. Správní orgány se zabývaly též tvrzenou nemožností vycestování do domovského státu v souvislosti s probíhající pandemií, vyšly přitom z informací z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí, které jsou v tištěné podobě obsahem správního spisu, a to jednak ke dni 8. 7. 2020 a dále ke dni 13. 8. 2020, když z těchto stránek vyplývá, že od 15. 6. 2020 byla v Uzbekistánu obnovena mezinárodní letecká doprava, pro vstup a odjezd ze země platí určitá omezení, avšak repatriace uzbeckých občanů ze zahraničí je nadále realizována, od 13. 7. 2020 však byla zastavena vnitrostátní doprava; na tyto skutečnosti poukázala i právní zástupkyně žalobce ve vyjádření z 13. 8. 2020. Správní orgány z toho správně dovodily, že vycestování do domovského státu je z tohoto důvodu sice ztížené, avšak nikoli nemožné, právě s přihlédnutím k tomu byla prodloužena doba k vycestování na 60 dnů. K tomu je třeba dodat, že okolnosti týkající se komplikací z hlediska vnitrostátní dopravy nemohou být z hlediska možnosti uložení správního vyhoštění rozhodné, pokud je zachováno mezinárodní dopravní spojení mezi Českou republikou a státem původu žalobce, byť se jedná o spojení ztížené. Soud v této souvislosti neshledal důvodné ani námitky týkající se závazného stanoviska k vycestování, neboť jeho obsahem je pouze zhodnocení, zda v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy existence skutečného nebezpečí korespondující s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (tj. mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání), přičemž mezi tyto překážky nelze zařadit komplikace při cestování z důvodů celosvětové pandemie. Žalovaný v této souvislosti též správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021 č.j. 2 Azs 43/2020. Námitka tak není důvodná.

36. K námitce ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyšší správní soudu, kdy např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32, uvedl: „*Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70).“

37. Soud shledal, že správní orgány, zejména správní orgán I. stupně, se ve správním řízení podrobně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména ze zcela konkrétních skutečností uvedených žalobcem při jeho výslechu, které se týkaly jeho pobytu v České republice, přičemž nebylo zjištěno, že by žalobce v České republice nějaké vazby navázal, naopak uvedl, že v Uzbekistánu má manželku, děti a sourozence, nic mu tam nehrozí, chce se tam vrátit, ale nemůže s ohledem na pandemii koronaviru. Všechny tvrzené skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich souvislosti hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by nedostatečně zjistily skutkový stav, když žalobce ani netvrdí, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru správní orgány nezjistily a jaké pevné vazby soukromé a rodinné povahy si žalobce v ČR vytvořil (v žalobě ani ve správním řízení žalobce tyto vazby nijak blíže nespecifikoval). Samotnou skutečnost, že žalobce ovládá český jazyk, nelze považovat za natolik významnou, aby způsobovala nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.
38. Námitka ohledně možného uložení opatření podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců rovněž není opodstatněná, daný zákon totiž jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle ust. § 119 a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28 uvedl: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19).“ V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.

39. Soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně nedostatečné přezkumné činnosti žalovaného, když žalovaný i přes absenci odvolacích námitek věcně přezkoumal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správnost prvostupňového rozhodnutí, což je patrné z výše uvedených bodů, vyjádřil se ke všem podstatným aspektům, nejedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce přitom ani nespecifikoval, v čem konkrétně žalovaný požadavkům na přezkumnou činnost nedostál.

40. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.